

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Pospíšila, v právní věci žalobce: **A. G.**, nar., st. příslušnost, místem pobytu, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 22. 10. 2013, č. j. MV-144921-4/SO-2012

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 10. 2013, č. j. MV-144921-4/SO-2012, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 11. 10. 2012, č. j. OAM 15731-9/TP-2012, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o

pobytu cizinců) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu ze dne 18. 7. 2012 pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 67 zákona o pobytu cizinců.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že správní orgány jsou povinny ve smyslu ust. § 4 odst. 2 správního řádu poskytnout dotčeným osobám náležité poučení týkající se nejen jejich procesních práv, ale i práv hmotných, zejména v případech, kdy rozhodují o právech a povinnostech účastníka, u kterého je vzhledem k jeho osobním poměrům zdůvodnitelná vyšší potřeba ochrany práv. Žalobce nesouhlasí se závěry žalované vyjádřenými v napadeném rozhodnutí. Pokud žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, toto rozhodnutí podle názoru žalobce nesprávně vyložil, jelikož Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku jinými slovy řekl, že je-li z úkonů účastníka patrné, čeho chce dosáhnout a o co svou žádost opírá, pak je správní orgán povinen rozšířit poučovací povinnost i na hmotné právo. Současně žalobce odkazuje na čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kde je zakotveno právo na právní pomoc, a to nejen z hlediska práva na advokáta, ale rovněž na řádné poučení ze strany správního orgánu. Za lichou považuje žalobce i argumentaci žalované týkající se případného porušení ust. § 7 správního řádu tím, že by správní orgán poskytl poučení nad obvyklý rámec. Žalobce má za to, že v řízení, ve kterém je rozhodováno o žádosti žalobce, tedy kdy je v řízení pouze jeden účastník, není možné, že by správní orgán řádným poučením poskytl účastníkovi řízení nedůvodnou výhodu nad sebou samým i nad správním orgánem. Nad rámec uvedeného žalobce odkázal na běžnou praxi v řízení o žádostech o povolení k pobytu cizinců, dle kterého správní orgány poskytují obsáhlá a podrobná poučení nejen o procesním právu, ale i o právu hmotném (viz příložená výzva správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 10. 2013, č. j. OAM-201418-4/TP-2013 MV-122480-1/OAM-2013).

Na základě shora uvedeného má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s ust. § 4, § 37 odst. 3 správního řádu, ve spojení s čl. 37 Listiny základních práv a svobod, a proto navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobní námitky považuje za nedůvodné. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že byl dán zákonný důvod pro zamítnutí žádosti, protože žalobce nesplnil podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná souhlasí, že důvody, které uváděl žalobce ve své žádosti a přílohách, nebylo možné považovat za důvody hodné zvláštního zřetele. Skutečnosti ohledně zdravotního stavu měl žalobce uvést již v řízení před správním orgánem prvního stupně, přičemž teprve v odvolání uváděným tvrzením nebylo možné přihlížet. Žalovaná je přesvědčena, že poučovací povinnost nebyla v řízení porušena, v žádosti nebyly shledány žádné vady, které by bránily z procesního hlediska ve věci rozhodnout. Žalovaná má za to, že žalobce dobře věděl, že žádost má odůvodnit a také to učinil. Z logiky věci nemůže správní orgán v řízení zahajovaném na návrh vycházet z toho, že účastník řízení mu poskytl pouze některé informace důležité pro posouzení žádosti a s uvedením dalších relevantních skutečností vyčkává do doby, kdy bude správním orgánem vyzván či poučen. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 103/2011-59. Pokud žalobce při podání žádosti uvedl pouze některé důvody své žádosti, nelze to podle názoru žalované přičítat k tíži správnímu orgánu.

Ze všech uvedených důvodů považuje žalovaná námitky žalobce za nedůvodné, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Podstatou žalobní argumentace bylo, že správní orgán prvního stupně nesplnil povinnost pomoci žalobci odstranit vady žádosti podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, když žalobci neobjasnil podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců. Tyto námitky nebyly shledány důvodnými.

Soud má stejně jako žalovaná za to, že poučovací povinnost ze strany správního orgánu prvního stupně nebyla v daném případě porušena. Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobce vyplnil formulář žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců a k žádosti připojil rovněž „doplnění k žádosti o udělení trvalého pobytu dle ust. § 67 zákona 326/1999 Sb.“, z něhož vyplývalo, že žalobce žádá o povolení k trvalému pobytu zejména s odkazem na ust. § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (tj. z důvodů hodných zvláštního zřetele). Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že správní orgán posoudil žádost včetně jejího doplnění ze všech hledisek ust. § 67 zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu z žádného důvodu podle tohoto ustanovení.

Je třeba zdůraznit, že řízení o povolení k trvalému pobytu je ovládáno převážně zásadou dispoziční, v důsledku čehož je na žadateli, aby v žádosti jasně specifikoval, z jakých důvodů o trvalý pobyt žádá. Skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že žalobce splňuje podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců, měl proto tvrdit a prokazovat sám žalobce, aniž by o tom byl správním orgánem jakkoli poučován či vyzýván k doplnění.

Ze žádosti a jejího doplnění je zřejmé, že si žalobce byl vědom toho, že součástí žádosti musí být uvedení důvodů pro udělení povolení k trvalému pobytu, což také učinil. Pokud však v žádosti, resp. v doplnění žádosti uvedl řadu skutečností, na základě nichž má za to, že splňuje podmínky ust. § 67 zákona o pobytu cizinců, nemohl očekávat, že správní orgán v domněnku, že tyto informace nejsou úplné, jej bude poučovat či vyzývat k nutnosti doplnění žádosti v tom smyslu, aby se svou žádostí úspěš. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalované, že poučovací povinnost se vztahuje toliko na poučení o procesních právech, a není možné ji chápat tak, že zahrnuje komplexní návod, co by účastník řízení měl nebo mohl v daném případě učinit, aby dosáhl žádaného výsledku. Tento závěr je zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby*

potřebné (§ 4 odst. 2 správního řádu). Poučovací povinnost správních orgánů v řízeních, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“ a obdobně v rozsudku ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 23/2011-88, dostupném na www.nssoud.cz Nejvyšší správní soud uvedl, že „z ničeho neplyne právo žalobců, aby jim správní orgán poskytl předem informace o tom, jak docílit toho, aby rozhodnutí bylo pro ně příznivé. Takový názor odporuje samotné podstatě návrhového řízení před správním orgánem. Nelze tuto představu zaměňovat s povinností správního orgánu respektovat zásady dobrého výkonu státní správy, obsažené v § 2 až § 8 správního řádu. ... Vždy se jedná maximálně o vytvoření prostoru k tomu, aby příslušná osoba (účastník) mohla uplatnit práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu).“

Neobstojí ani odkaz žalobce na tzv. běžnou praxi v řízeních o žádostech o povolení k pobytu cizinců, dle které správní orgány poskytují účastníkům obsáhlá a podrobná poučení. Z žalobcem předložené výzvy vyplývá, že v dané věci správní orgán vyzýval účastníka řízení k doložení chybějících náležitostí, jejichž absence by bránila věcnému přezkumu, resp. k odstranění vad předložených náležitostí (např. k doložení jiného dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu). V nyní projednávaném případě však žádost žalobce neobsahovala žádné takové vady či nedostatky, které by bránily věcnému přezkumu, ani žádné tvrzené skutečnosti, k jejichž doložení by mohl být žalobce následně vyzván. Jak již bylo uvedeno, s ohledem na dispoziční zásadu řízení o povolení k trvalému pobytu bylo pouze na žalobci, aby v žádosti tvrdil a doložil splnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu, přičemž představa, že by za něj správní orgán zjišťoval existenci dalších, netvrzených v úvahu připadajících důvodů, které by mohly obstát jako důvod pro udělení povolení k trvalému pobytu, je zcela nereálná. Jedině žadatel nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 103/2011-59, dostupný na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že jestliže nebyl žalobce ze strany správního orgánu prvního stupně poučen o tom, jaký je obsah ust. § 67 zákona o pobytu cizinců, resp. jaká tvrzení a důkazy je možné v řízení předkládat, aby byl žadatel úspěšný, není takový postup v rozporu se správním řádem ani nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

Nad rámec uvedeného je třeba konstatovat, že žalobce v žalobě brojí toliko proti zmíněnému procesnímu pochybení spočívajícím v nedostatečném poučení, nicméně již neuvádí, z jakého konkrétního důvodu žádal udělení povolení k trvalému pobytu. Zatímco z vlastní žádosti o povolení k trvalému pobytu vyplývá, že důvodem pro udělení povolení měla být existence důvodů hodných zvláštního zřetele a v odvolání žalobce nově tvrdil existenci důvodů podle ust. § 67 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (tj. dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav), v žalobě již netvrdí ani tyto skutečnosti, ani žádné další. Argumentaci žalobce je proto nutné považovat za zcela účelovou.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová